

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. J. K. K.**, narozen X,
státní příslušník Irácké republiky,
bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2022, č. j. OAM-888/ZA-ZA11-K10-R2-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2022, č. j. OAM-888/ZA-ZA11-K10-R2-2019, jímž žalovaný vyslovil, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nepřipustná, a řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech coby žadatel o udělení mezinárodní ochrany, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. Popsal, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že o mezinárodní ochranu žádal zejména kvůli aktuální situaci v Iráku, kde probíhá revoluce, vláda nemá nic pod kontrolou, právo se nedodrží a nevymáhá. Konstatoval, že podle médií čítají následky na zdraví a životech přes 100 zabitých a několik tisíc zraněných. Agentura Evropské unie pro azyl ve své zprávě z června 2022 podle žalobce uvedla, že v guvernorátu Bagdád, odkud žalobce pochází a kde před vycestováním ze země žil, sice dochází ke svévolnému násilí, ale nikoli ve vysoké míře, a proto je v jejích doporučeních vyžadována vyšší míra individuálních prvků. Žalobce zdůraznil, že individuální důvody u něj byly dány; odešel z Iráku, aby si zachránil život, a nemůže se vrátit kvůli problémům s bývalou manželkou, s níž se rozvedl, a s její rodinou, která mu vyhrožovala zabitím. Žalobce podotkl, že ho část rodiny žijící v Iráku varuje, aby se nevracel, neboť je přesvědčena, že jej tam čeká smrt. Žalobce připomněl, že v České republice žije téměř čtyři roky, má zde dvě sestry a cítí se zde bezpečně. Dodal, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí i proto, že se tam zasazoval za práva dělníků a bylo mu vyhrožováno. Žalobce shrnul, že návrat do Iráku by pro něj vzhledem k jeho osobní situaci a zhoršení politické situace představoval riziko ztráty života nebo zdraví. Dále požádal o případné udělení „*doplňkové ochrany podle § 14 zákona o azylu*“.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobcových námitek a konstatoval, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podotkl, že podle nejaktuálnějších informací neprobíhá v zemi původu žalobce občanská válka ani konflikt s jinou zemí, porážka Islámského státu je trvalá, od roku 2015 pak celkově klesá i počet ozbrojených útoků (i na civilisty) a do Iráku se navrátilo velké procento osob, které prchly před válkou. Žalovaný zdůraznil, že všechny tyto okolnosti již meritorně řešil a jeho závěry zůstávají platné i s přihlédnutím k aktuálním informacím o Iráku. Podle žalovaného uvedl žalobce v podstatě stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Iráku vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany; rozdíl mezi první a druhou žádostí spočíval toliko v upozornění na aktuální situaci v Iráku a v podrobnějším popisu zdravotního stavu žalobce (problémy s tlakem a se srdcem). Žalovaný vysvětlil, že neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu z vlasti a obav z návratu. Žalovaný poznamenal, že žalobce může k legalizaci svého pobytu na území České republiky využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný shrnul, že žalobcem uvedené údajně nové skutečnosti se netýkaly změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoli obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný uzavřel, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se řádně a dostatečně podrobně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si i úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě soudu ze dne 7. 12. 2022 výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 22. 1. 2019 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany, v rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedl, že je šíita, nemá politické přesvědčení, nijak se politicky neangažoval, ani nebyl členem žádné strany nebo organizace, má vysoký tlak, ale jinak je zdravotně v pořádku, v roce 1991 byl postřelen, pak mu odebrali ledvinu, ale nyní s tím nemá žádné potíže. Za důvod žádosti o mezinárodní ochrany označil rodinné problémy mezi ním a jeho manželkou; vysvětlil, že její rodiče se až moc vměšovali do jejich soukromého života. Dodal, že jiný důvod žádosti nemá, neboť v Iráku měl dobrou práci a dobrý plat. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 1. 2019 žalobce doplnil, že jeho manželka poslední dobou nabádala své rodiče, aby žalobce fyzicky napadali, což se skutečně stalo. Uvedl, že pro ně byl cizím člověkem, nenáviděli jej; také žalobcovy děti podporují jeho manželku a fyzicky jej napadají. Od 7. 12. 2018 je žalobce oficiálně rozvedený, a když jeho manželka dostala rozvodový list, tak mu její bratři začali vyhrožovat smrtí. Konstatoval, že chce žít v České republice, má tady dvě sestry a hlavní důvod je to, že se nikdo z manželčinych bratrů nemůže dostat na území České republiky. Na základě této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 8. 2019, č. j. OAM-81/ZA-ZA11-K09-2019, žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V daném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byly žalobcovy obavy z příbuzných jeho bývalé manželky, kteří se mu chtějí pomstít za to, že se rozvedl.
8. Dne 7. 10. 2019 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti žalobce dne 10. 10. 2019 uvedl, že je šíita, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí ani se politicky neangažoval. Ke svému zdravotnímu stavu poznamenal, že má problémy s tlakem a od roku 2016 má problémy se srdcem, v Iráku podstoupil čtyři operace srdce; v srpnu 2019 byl v České republice na kontrole u lékaře, který mu předepsal léky, jež pravidelně bere; jinak se žalobce s ničím neléčí. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl: *„Žádám ze stejných důvodů jako v předchozí žádosti. Navíc v Iráku v současnosti nejsou žádné zákony a vláda nemá nic pod kontrolou, od 1. 10. 2019 tam probíhá revoluce a já sleduji média, kde se říká, že je tam přes 100 zabitých a několik tisíc zraněných. Každý tam má teď zájem o moc. Ale tyto nepokoje nemají žádnou spojitost s mojí rodinou. Jiné důvody žádosti nemám.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Ze spisového materiálu dále vyplynulo, že žalovaný žalobce dne 11. 3. 2020 seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, mezi kterými byla žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 10. 2019, protokol o poskytnutí údajů k žádosti ze dne 10. 10. 2019, spisový materiál k předchozí žádosti č. j. OAM-81/ZA-ZA11-2019, informace Ministerstva vnitra ze dne 1. 6. 2018 – Irák – Politická a bezpečnostní situace, vnitřně vysídlené osoby, návraty, současný vývoj, informace Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2019 – Irák – Situace etnických a náboženských menšin, bezpečnostní situace, návraty, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 6. 11. 2018, č. j. 133066-8/2018-LPTP, informace Mezinárodní organizace pro migraci – údaje o zemi: Irák, 2018, informace ČTK ze dne 6. 10. 2019 – *Úřady v Iráku přiznávají přes 100 mrtvých a 6000 raněných*, informace ČTK ze dne 1. 2. 2010 – *Irácký prezident jmenoval nového premiéra*. Žalobce po seznámení se s výčtem těchto podkladů uvedl, že se k nim vyjádřit nechce a ke své žádosti nemá co dodat. Poté doplnil, že zde má dvě sestry a do Iráku se nemůže vrátit, protože by tam nepřežil. Zopakoval, že tam měl problémy s manželkou, rozvedli se a její rodina mu vyhrožovala, že jej zabijí. Žalobce poznamenal, že chce žít v psychickém klidu, což v Iráku nešlo.
10. Následně vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 3. 4. 2020, jímž vyslovil, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákon o azylu nepřipustná, a řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Toto rozhodnutí však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 Azs 66/2021-32, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku uvedl, že žalovaný nedostal své povinnosti opatřit si dostatečně aktuální informace o zemi původu žalobce. Podle Nejvyššího správního soudu měl žalovaný ověřit, zda se v roce 2020, resp. 2021, situace nezměnila oproti zprávám z let 2018 a 2019. Nejvyšší správní soud konstatoval, že se žalovaný zaměřil především na porážku Islámského státu, ačkoli situace v Iráku, přesněji řečeno v celém regionu, v němž tento stát leží, rozhodně není stabilní a Islámský stát nebyl a není jedinou tamní aktivní ozbrojenou skupinou. Dodal, že v Iráku se bezpečnostní situace opětovně zhoršuje, a proto je třeba vycházet z co nejaktuálnějších zdrojů.
11. Žalovaný v dalším řízení dne 6. 10. 2022 seznámil žalobce s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, mezi kterými byla žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 10. 2019, protokol o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 10. 2019, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 11. 3. 2020, spisový materiál k předchozí žádosti o mezinárodní ochranu č. j. OAM-81/ZA-ZA11-2019, informace Agentury Evropské unie pro azyl (EUAA) – Doporučení pro zemi: Irák z června 2022 a rozhodnutí Vrchního soudu Velké Británie (UKUT) 00110 (Senátu pro přistěhovalectví a azyl) vyhlášené dne 16. 3. 2022. Žalobce se po seznámení s výčtem uvedených podkladů nechtěl s jejich obsahem seznámit a vyjádřit se k nim. Doplnění podkladů pro rozhodnutí rovněž nenavrhl. Poté doplnil, že odešel z Iráku, protože si chtěl zachránit život. Na jeho situaci se v tomto ohledu nic nezměnilo, situace v Iráku ani jeho osobní situace se nezlepšila. Uvedl, že zástupkyně OSN v Iráku měla včera (tj. 5. 10. 2022) proslov a říkala, že tamní situace stále není dobrá, je nestabilní, je tam občanská válka a denně se prolévá krev. Žalobce tento proslov sledoval na televizní stanici Arabia. Poznamenal, že je ve spojení s rodinou, která ho upozorňuje, aby se do Iráku nevracel, neboť ho tam čeká smrt. Následně vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 17. 10. 2022.
12. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalobce by si měl uvědomit, že v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

takovém případě je soud povolán výhradně k tomu, aby zkoumal, zda byly naplněny důvody pro zastavení řízení a zda byla žádost žalobce skutečně nepřijatelná. Toto omezení vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona ... o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74). K obdobným závěrům dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, vyslovil, že „[s]právní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přijatelnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přijatelnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřijatelné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“

13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že „[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“ Z § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přitom vyplývá, že „[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“ Opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany se podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu pro účely tohoto zákona rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
14. Z § 12 zákona o azylu plyne, že „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
15. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brožilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

16. V § 3 správního řádu je stanoveno, že „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
17. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, (dále jen „procedurální směrnice“) a projevil se v § 11a a násl. zákona o azylu. Tato ustanovení zohledňují situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění, které nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy, a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti. Plně v souladu s procedurální směrnicí zákon o azylu stanoví, že v případě, kdy je na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jim cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví.
18. Důvodová zpráva k příslušné novele zákona o azylu (provedené zákonem č. 314/2015 Sb.) v dané souvislosti uvádí: „Cílem transpozice tohoto ustanovení je zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti – zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“
19. Z výše uvedeného plyne, že úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení mezinárodní ochrany je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozím případě (či případech) vedly k zamítnutí dřívější žádosti (nebo žádostí) o udělení mezinárodní ochrany. Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je tedy postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel – nikoli vlastní vinou – nemohl uplatnit během předchozího (předchozích) řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Institutem opakované žádosti se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v již zmíněném rozsudku č. j. 3 Azs 6/2011-96, ze kterého vyplývá, že odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že „1) *žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
21. S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a v poměrech projednávané věci uvádí, že v žalobcově případě jde o opakovanou žádost, neboť předchozí řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č. j. OAM-81/ZA-ZA11-K09-2019. Žalobce v řízení o původní žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 1. 2019 mezi důvody pro její udělení uvedl rodinné problémy mezi ním a jeho bývalou manželkou, jejíž rodina žalobci vyhrožovala a fyzicky jej napadala. Prakticky shodné důvody však žalobce uvedl také v řízení o své druhé žádosti ze dne 7. 10. 2019, kde výslovně konstatoval, že žádá ze stejných důvodů jako v minulé žádosti, a doplnil poukaz na aktuální situaci v Iráku, která však nemá žádnou spojitost s jeho rodinou. Žalobce rovněž shodně v obou řízeních poukazyval na to, že v České republice žijí jeho sestry. Rozdíl mezi první a druhou žádostí spočívá toliko v upozornění na aktuální situaci v Iráku a dále v podrobnějším popisu žalobcova zdravotního stavu (problémy s tlakem a se srdcem).
22. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci důvodů uplatněných v první a ve druhé žádosti, které přitom i výslovně citoval. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak zřetelně plyne, že se porovnáním jednotlivých žádostí o udělení mezinárodní ochrany a v nich uplatněných důvodů žalovaný náležitě zabýval a shledal, že žalobce neuvedl ani se neobjevily žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by nasvědčovaly možnému pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo hrozící vážné újmě podle § 14a téhož zákona.
23. Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o opakovanou žádost a žalobci nic nebránilo v tom, aby veškeré okolnosti vztahující se k jeho rodinným problémům, včetně otázky dostupnosti ochrany ze strany státních orgánů země původu a možnosti vnitřní ochrany v Iráku, uplatnil již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebylo podle názoru soudu povinností žalovaného se těmito skutečnostmi v napadeném rozhodnutí blíže zabývat. Rozhodně totiž nejde o nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Tyto skutečnosti totiž buď v předchozím řízení zkoumány byly, nebo ze strany žalobce nezazněly, tudíž nemohou založit připustnost opakované žádosti. Veškeré žalobcovy odkazy na judikaturu týkající se dostupnosti ochrany ze strany státních orgánů země původu, možnosti vnitřní ochrany, přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a nebezpečí vzniku vážné újmy proto soud vyhodnotil jako zcela irelevantní.
24. Pokud jde o žalobcovo nové tvrzení, že od roku 2016 má problémy se srdcem a v Iráku podstoupil čtyři operace srdce, soud zdůrazňuje, že žalobci nic nebránilo v tom, aby tuto skutečnost uplatnil již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nepřehlédl, že žalobce se od svého vycestování z Iráku v roce 2018 do této země nevrátil, tudíž tvrzené operace srdce musel podstoupit v době před svým odchodem ze země původu. Podle názoru soudu tedy předmětná skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení výhradně v důsledku zavinění ze strany žalobce, který ji v prvním řízení nezmínil, ač mu v tom nic nebránilo. Existence tohoto nově předneseného tvrzení proto nic nemění na závěru o tom, že žalobcova opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu. Ani návštěva lékaře v České republice v srpnu 2019 nepřestavuje novou skutečnost, která by měla být meritorně posouzena, neboť nenaplnňuje podmínky uvedené v § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce navíc pravidelně užívá předepsané léky a sám ani netvrdil, že by tyto léky nepostačovaly ke kompenzaci žalobcových zdravotních problémů.

25. Žalobce v žalobě především upozorňoval na aktuální situaci v Iráku. Soud proto zkoumal, zda si žalovaný v souladu s požadavky uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 Azs 66/2021-32, opatřil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. V této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že podle § 23c odst. 1 písm. c) zákona o azylu jsou podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného mj. i *„přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem ...“* Za náležité zjištění reálií o zemi původu přitom odpovídá žalovaný (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). V rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„... při používání informací o zemích původu je nutné dodržet následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.“* K požadavku aktuálnosti zpráv o zemi původu se Nejvyšší správní soud blíže vyjádřil v usnesení ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014-35, v němž uvedl, že *„[a]ktuálnost informací je přitom nutné posuzovat případ od případu; nelze paušálně stanovit, jak staré musí informace o situaci v zemi původu být, aby z nich bylo možné vycházet“* (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 6 Azs 36/2011-81). V usnesení ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, Nejvyšší správní soud dále poznamenal, že *„[j]e třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí.“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74, se za zastaralou považuje taková zpráva, která *„[o]bsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“*
26. V kontextu žalobních námitek zdejší soud dále připomíná, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 389/2018-38, uvedl, že podmínky § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu *„nejsou bez dalšího naplněny existencí ozbrojeného konfliktu na území země původu, ale cizinci musí v důsledku takového konfliktu brozit vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (resp. nerozlišujícího) násilí. Pouze v situacích tzv. totálního konfliktu lze předpokládat, že vážná újma brozí v zásadě každému, kdo přichází z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na daném území jej vystavuje skutečnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ale ozbrojený konflikt takový charakter nemá, cizinec musí prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on ...“

27. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně konstatoval, že jakkoli jsou poměry v Iráku nadále nejisté, složité a do jisté míry nestabilní, nelze již hovořit o tzv. totálním konfliktu, který by představoval nebezpečí pro každou osobu vyskytující se na daném území (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 389/2018-38, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 46/2019-59, ze dne 26. 6. 2019, č. j. 10 Azs 135/2019-31, nebo ze dne 4. 10. 2019, č. j. 4 Azs 299/2019-47). Nejnovější judikatura však zároveň odráží opětovné zhoršení bezpečnostní situace v Iráku (zejména v druhé polovině roku 2019) a upozorňuje na potřebu vycházet z pokud možno co nejaktuálnějších zdrojů.
28. Žalovaný měl tedy v projednávané věci povinnost opatřit si aktuální informace o zemi původu žalobce a s ohledem na skutečnost, že situaci v Iráku nelze hodnotit jako tzv. totální konflikt, posoudit, zda žalobce prokázal dostatečnou míru individualizace a hrozbu vážné újmy. Žalovaný se touto otázkou v napadeném rozhodnutí zabýval a opatřil si k tomu aktuální podklady. Vycházel z informace Agentury Evropské unie pro azyl (EUAA) – Doporučení pro zemi: Irák z června 2022 a z Rozhodnutí Vrchního soudu Velké Británie (UKUT) 00110 (Senátu pro přistěhovalectví a azyl) vyhlášeného dne 16. 3. 2022. Shromážděné podklady popisují situaci v zemi původu žalobce v roce 2022, tedy po zhoršení bezpečnostní situace v Iráku v druhé polovině roku 2019, a dostatečně aktuálně pro vydání napadeného rozhodnutí. Soud tyto podklady považuje i přes obecně nestabilní situaci v Iráku za dostatečně aktuální.
29. Ze žalovaným shromážděných podkladů vyplývá, že v Iráku musí být při posuzování individuálních případů zohledněna situace v konkrétní oblasti a zda daná osoba spadá do některé ze skupin ohrožených perzekucí. Jedná se například o křesťany, sunnitské Araby, dezertéry z ozbrojených sil, novináře a pracovníky sdělovacích prostředků, jedince považované za odpůrce skupiny ISIL a další. U většiny těchto skupin Agentura Evropské unie pro azyl ve své zprávě z června 2022 navíc uvedla, že kromě příslušnosti k dané skupině je k prokázání obavy z perzekuce nutné prokázat ještě další faktory, například politické názory nebo náboženství. V guvernorate Bagdád, odkud pochází žalobce, dochází ke svévolnému násilí, avšak nikoli ve vysoké míře. Z rozhodnutí Vrchního soudu Velké Británie vyhlášeného dne 16. 3. 2022 vyplývá, že Bagdád je obecně bezpečný pro řadové civilisty, ale zda je bezpečný pro konkrétního navrátilce, je otázkou jednotlivého případu. V souladu s tím byla požadována vyšší míra individuálních prvků k prokázání závažných důvodů, na jejichž základě bylo možné předpokládat, že bude civilista vrácený na toto území vystaven reálnému nebezpečí újmy. Tímto navíc argumentoval i žalobce v podané žalobě. Ze zmíněného rozhodnutí Vrchního soudu Velké Británie dále vyplývá, že osoba v produktivním věku, která disponuje příslušnými doklady, bude moci splnit požadavky na záruku za osobu pro trvalý pobyt.
30. Žalovaný se v souladu s opatřenými podklady zabýval individuálními okolnostmi daného případu a dospěl k závěru, že u žalobce neexistují žádné osobní charakteristiky, které by buď jednotlivě nebo v souhrnu mohly být relevantní pro konstatování hrozby nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by žalobce patřil mezi některou z ohrožených skupin, ostatně to ani netvrdil. Svou argumentaci založil na tom, že mu v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případě návratu do Iráku hrozí problémy s bývalou manželkou a její rodinou. Žalobce věrohodným a přesvědčivým způsobem neosvětlil, proč by pouhá skutečnost, že měl v Iráku problémy s rodinou bývalé manželky (tj. se soukromými osobami, nikoli se státními orgány), měla zvyšovat pravděpodobnost, že bude v případě návratu vystaven násilí. Rovněž nikterak nezduvodnil, že právě v jeho případě existují individuální okolnosti, pro něž je nestabilní bezpečnostní situací v Iráku ohrožen podstatně více než jiný „běžný“ civilista. Žalovaný navíc podle názoru soudu správně poukázal na to, že vzhledem ke skutečnosti, že je žalobce držitelem iráckého cestovního dokladu č. A14551421 s platností do 23. 10. 2026, je jeho návrat do Iráku proveditelný.

31. Soud navíc nepřehlédl, že žalobce v žalobě podané dne 15. 11. 2022 uvedl totožnou argumentaci jako v rámci poskytnutí údajů ze dne 10. 10. 2019 k druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, totiž že podle médií je v Iráku přes 100 zabitých a několik tisíc zraněných. Je tedy zřejmé, že žalobce sám uvedl v žalobě totožné počty zraněných a mrtvých v Iráku jako před více než třemi lety. Tato skutečnost svědčí podle názoru soudu o účelovosti žalobní argumentace.
32. K argumentaci žalobce týkající se strachu z bývalé manželky a její rodiny soud uvádí, že se jedná o skutečnosti, které již žalovaný řešil ve svém předchozím rozhodnutí, tudíž nejde o nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Pro úplnost soud dodává, že k obavám z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a též k podmínkám nemožnosti domoci se náležité ochrany od státu se již několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud v tom smyslu, že má-li žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není to bez dalšího důvodem pro udělení azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54). Jestliže žalobce obecně nedůvěřuje vymahatelnosti práva v zemi svého původu, soud k tomu připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce ve vlasti nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37, nebo ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40). V rozsudku ze dne 26. 6. 2014, č. j. 7 Azs 66/2014-20, Nejvyšší správní soud uvedl, že napadání a verbální útoky bývalého manžela/manželky jsou typickým příkladem potíží působených soukromými osobami, které zpravidla nepostačují k udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 4 Azs 31/2009-93, vyplývá, že domácí násilí spočívající v napadání bývalým manželem může za určitých okolností naplňovat v konkrétních případech znaky vážné újmy ve vztahu k doplňkové ochraně, a to podle toho, zda je stát původu žadatele schopen a ochoten poskytnout ochranu proti tomuto jednání. V této souvislosti lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by žadatel o azyl musel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem neuvedl, zda se pokoušel zajistit si ochranu před bývalou manželkou a její rodinou pomocí státních orgánů; řešil je toliko prostřednictvím soukromých osob (svých bratrů nebo strýce své manželky), a to neúspěšně. Žalobce rovněž neobjasnil, proč mu nemohly poskytnout ochranu před údajnou hrozbou ze strany rodiny bývalé manželky orgány jeho domovského státu. Obecné tvrzení žalobce o tom, že vláda v Iráku nemá nic pod kontrolou a právo se nedodrzuje a nevymáhá, tak nemůže obstát. Žalobce tím, že se krátce po rozvodu v prosinci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2018 rozhodl odjet z Iráku do České republiky, z vlastního rozhodnutí nevyužil možnosti nalézt účinnou ochranu v zemi původu.

33. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že námitka žalobce, že mu kvůli aktuálním poměrům v Iráku hrozí závažná újma, není důvodná.
34. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se v Iráku zasazoval za práva dělníků, soud zdůrazňuje, že se žalobce o této skutečnosti zmínil až v řízení o žalobě, a proto se tím žalovaný v napadeném rozhodnutí nemohl zabývat. Soud toto tvrzení považuje za nevěrohodné a neodpovídající profesnímu postavení žalobce, který ve správním řízení uvedl, že v zemi původu vlastnil supermarket. Soud dále doplňuje, že žalobce v žalobě toliko konstatoval, že se ve své zemi zasazoval za práva dělníků, a proto mu bylo vyhrožováno, aniž by však uvedl bližší okolnosti týkající se této své aktivity a důvodů, proč mu mělo být vyhrožováno. Soud tedy konstatuje, že ničím neprokázané žalobcovy aktivity na podporu dělníků nemohly nijak ovlivnit závěry soudu. Navíc podle názoru soudu nejde o skutečnost, kterou by žalobce bez svého zavinění nemohl uvést již v první žádosti.
35. Soud se nad rámec posouzení žalobních námitek vyjádřil k tvrzení žalobce, že chce zůstat v České republice. K otázce legalizace pobytu žalobce na území České republiky soud považuje za nutné zdůraznit, že právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl a může žalobce nadále využít. Dále soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, podle kterého *„[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona.“*
36. Soud se závěrem zabýval žádostí žalobce o udělení „doplňkové ochrany podle § 14 zákona o azylu“. Soud podotýká, že § 14 zákona o azylu, na který žalobce v žalobě výslovně odkazoval, upravuje institut humanitárního azylu, nikoli doplňkové ochrany. Pokud měl žalobce na mysli institut doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, soud připomíná, že již výše dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno v souladu se zákonem a nebyly dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Pokud měl žalobce na mysli humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, stále platí, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla oprávněně vyhodnocena jako nepřipustná, tudíž nebylo třeba se důvody pro udělení humanitárního azylu věcně zabývat.
37. Lze tedy uzavřít, že v případě žalobce byly naplněny zákonné podmínky nepřipustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovené v § 11a odst. 1 zákona o azylu, žalovaný proto oprávněně a plně v souladu s § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona vyslovil nepřipustnost této žádosti a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. V tomto postupu a rozhodnutí žalovaného neshledal soud žádné pochybení. V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. května 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.